

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 65/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED] zastúpeného URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Špecializovaného trestného súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 13. júla 2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 10/2021 a jeho uznesení č. k. 3 Tp 10/2021 z 9. augusta 2021, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 36/2021 a jeho uznesení č. k. 4 Tost 36/2021 z 24. augusta 2021 a proti jednoznačne neidentifikovanému postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 17. decembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 9 ods. 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 13. júla 2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 10/2021 a jeho uznesením č. k. 3 Tp 10/2021 z 9. augusta 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie špecializovaného súdu“), ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 36/2021 a jeho uznesením č. k. 4 Tost 36/2021 z 24. augusta 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2.1. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Sťažovateľ 13. júla 2021 žiadal o prepustenie z väzby na slobodu, pričom prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) túto žiadosť predložil na rozhodnutie 19. júla 2021 špecializovanému súdu, ktorý ju zamietol napadnutým uznesením z 9. augusta 2021.

Proti tomuto uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola spolu s príslušným spisom predložená 16. augusta 2021 najvyššiemu súdu, ktorý o nej rozhodol napadnutým uznesením z 24. augusta 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Príslušný súdny spis bol vrátený špecializovanému súdu na účely doručovania napadnutého uznesenia najvyššieho súdu 27. augusta 2021.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo doručené sťažovateľovi 18. novembra 2021.

2.2. Zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyplýva, že špecializovaný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu odoslal 27. augusta 2021 sťažovateľovi, ako aj sťažovateľovmu obhajcovi JUDr. Martinovi Endrödymu.

Sťažovateľovi bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu odoslané do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Žilina, pričom zásielka bola ako nedoručená vrátená špecializovanému súdu 18. októbra 2021, keď ju špecializovaný súd opätovne zaslal sťažovateľovi do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Žilina, odkiaľ bola zásielka ako nedoručená opätovne vrátená špecializovanému súdu 10. novembra 2021, pričom ju špecializovaný súd zaslal sťažovateľovi do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava a sťažovateľovi bola doručená 18. novembra 2021.

Sťažovateľovmu obhajcovi JUDr. Martinovi Endrödymu bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu doručené 2. septembra 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 13. júla 2021 sa nerozhodovalo urýchlene, keďže od podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu do doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi uplynulo 129 dní.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 5 listiny, práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a práva podľa čl. 9 ods. 4 paktu napadnutým postupom a uznesením špecializovaného súdu, ako aj napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu, prikázal najvyššiemu súdu prepustiť bezodkladne sťažovateľa z väzby na slobodu, zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 12 000 eur a náhradu trov konania.

5. Podaním doručeným ústavnému súdu 10. januára 2022 právny zástupca sťažovateľa doplnil petit ústavnej sťažnosti tak, že k porušeniu označených práv sťažovateľa došlo aj „*konaním a postupom dozorového prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dozorujúceho väzobnú vec obvineného sťažovateľa v trestnom konaní pod ČVS: PPZ-11/NKA-BA1-2021*“.

Právny zástupca sťažovateľa toto doplnenie petitu ústavnej sťažnosti odôvodnil tým, že prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry vykonávajúci dozor nad väzobnou vecou sťažovateľa (ktorá je na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, Prezídiu Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre, odbore Bratislava, 1. oddelení vyšetrovania vedená pod ČVS: PPZ-11/NKA-BA1-2021) nepostrehol, resp. nevenoval žiadnu pozornosť tomu, že konanie o predmetnej sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvalo 129 dní.

6. Podaním doručeným ústavnému súdu 17. januára 2022 právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu oznámil, že sťažovateľ bol 12. januára 2022 prepustený z väzby na slobodu, pričom sťažovateľ na podanej ústavnej sťažnosti trvá s výnimkou návrhu na svoje prepustenie z väzby na slobodu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 5 listiny, práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a práva podľa čl. 9 ods. 4 paktu napadnutými postupmi a uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu, ako aj jednoznačne neidentifikovaným postupom úradu špeciálnej prokuratúry.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv napadnutými postupmi a uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu došlo tým, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nekonali urýchlene, keďže od podania predmetnej žiadosti do doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi uplynulo 129 dní. K porušeniu označených práv sťažovateľa jednoznačne neidentifikovaným postupom úradu špeciálnej prokuratúry došlo podľa názoru sťažovateľa tým, že dozorový prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry nevenoval žiadnu pozornosť tomu, že konanie o predmetnej sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvalo 129 dní.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutými postupmi a uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu:

11. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019, II. ÚS 194/2019).

12. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodiť aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

13. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto

súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019).

14. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, z jej príloh a zo zistení ústavného súdu pri príprave jej predbežného prerokovania (body 2.1 a 2.2) vyplýva, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola špecializovanému súdu predložená 19. júla 2021, špecializovaný súd o tejto žiadosti rozhodol napadnutým uznesením z 9. augusta 2021 a predložil príslušný súdny spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu 16. augusta 2021. Najvyšší súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol právoplatne napadnutým uznesením z 24. augusta 2021 a príslušný súdny spis vrátil špecializovanému súdu s cieľom doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu 27. augusta 2021, pričom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 2. septembra 2021 a sťažovateľovi bolo doručené (po predchádzajúcom opakovanom neúspešnom doručovaní) 18. novembra 2021.

15. Nemožno súhlasiť s názorom sťažovateľa, že konanie o jeho predmetnej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvalo až do 18. novembra 2021, keď mu bolo doručené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Obdobie rozhodovania o predmetnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu sa ukončilo už skôr, a to 2. septembra 2021, keď bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu doručené obhajcovi sťažovateľa, keďže týmto dňom sa sťažovateľ (prostredníctvom svojho obhajcu) dozvedel, resp. mohol dozvedieť o zamietnutí svojej sťažnosti napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj o dôvodoch, na ktorých bolo toto zamietnutie založené.

Nad rámec uvedeného ústavný súd pre úplnosť uvádza, že z jeho zistení vyplýva, že špecializovaný súd sa opakovane pokúšal doručovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľovi do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Žilina, ale doručenie nebolo úspešné, keďže sťažovateľ bol medzitým presunutý do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že z § 65 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že v prípade, ak je adresátom obvinený, doručuje sa mu na adresu, ktorú uviedol na tento účel. Sťažovateľ pritom v ústavnej sťažnosti ani netvrdí, že by on alebo jeho obhajca špecializovanému súdu oznámili zmenu adresy na doručovanie.

16. Konanie o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa teda na špecializovanom súde trvalo od 19. júla 2021 do 16. augusta 2021 (29 dní) a od 28. augusta 2021 do 2. septembra 2021 (6 dní), t. j. celkovo 35 dní. Konanie o sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu špecializovaného súdu trvalo na najvyššom súde od 17. augusta 2021 do 27. augusta 2021, t. j. celkovo 11 dní.

17. Doba rozhodovania o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa nepresiahla na najvyššom súde dobu jedného mesiaca, čo je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe.

Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie špecializovaného súdu, ústavný súd konštatuje, že konanie o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa na špecializovanom súde síce presiahlo 35 dní (29 dní rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu + 6 dní doručovanie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu), čo hodnotí už ako hraničnú dobu, avšak ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že samotné rozhodovanie o predmetnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu trvalo na špecializovanom súde 29 dní. Teda nepresiahlo na tomto súde dobu jedného mesiaca (čo je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe). Ústavným súdom nebola zistená nečinnosť špecializovaného súdu pri následnom doručovaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Okamih doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu obhajcovi sťažovateľa, resp. sťažovateľovi nemal absolútne žiaden vplyv na možnosť využitia práva sťažovateľa opätovne žiadať o prepustenie z väzby na slobodu, keďže v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený môže žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu opakovať (ak v nej neuvedie iné dôvody) po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nadobudlo právoplatnosť. V zmysle § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa pritom právoplatnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu neviazala na okamih jej doručenia stranám trestného konania, ale nastala dňom rozhodnutia najvyššieho súdu, t. j. 24. augusta 2021, keďže zákon proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nepripúšťa sťažnosť.

Možno tak uzavrieť, že celkovo konanie na oboch stupňoch od predloženia žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu špecializovanému súdu do doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu obhajcovi sťažovateľa trvalo 46 dní, čo je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe.

V okolnostiach posudzovaného prípadu ústavný súd nevidel žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli (v kontexte práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe) spôsobilé spochybniť ústavnú akceptovateľnosť postupu špecializovaného súdu a najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa.

18. Napadnutý postup a uznesenie špecializovaného súdu, ako ani napadnutý postup a uznesenie najvyššieho súdu pri rozhodovaní o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nevykazujú také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, a preto ústavný pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa jednoznačne neidentifikovaným postupom úradu špeciálnej prokuratúry:

19. Pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k (doplnenému) petitu ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv „konaním a postupom dozorového prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dozorujúceho väzobnú vec obvineného sťažovateľa v trestnom konaní pod ČVS: PPZ-11/NKA-BA1-2021“, ústavný súd konštatuje, že môže prijať na ďalšie konanie len

taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

20. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

21. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014). Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania.

22. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľa „konaním a postupom dozorového prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dozorujúceho väzobnú vec obvineného sťažovateľa v trestnom konaní pod ČVS: PPZ-11/NKA-BA1-2021“ považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), v ktorom nie je jednoznačne (t. j. spisovou značkou) identifikovaný sťažovateľom namietaný postup úradu špeciálnej prokuratúry, ktorým mali byť porušené označené práva sťažovateľa.

23. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd len pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi musela byť nepochybne známa spisová značka, pod ktorou je trestná vec sťažovateľa vedená na úrade špeciálnej prokuratúry a v rámci ktorej aj bola sťažovateľom podávaná predmetná žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

24. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale ide o petit ako o esenciálnu obsahovú náležitosť ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyžýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

25. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

26. Nad rámec uvedeného ústavný súd pre úplnosť konštatuje, že vzhľadom na závery, ku ktorým dospel v časti III.1 odôvodnenia tohto uznesenia (v zmysle ktorých nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o jeho väzbe), by aj v prípade, ak by sťažovateľ postup úradu špeciálnej prokuratúry v petite ústavnej sťažnosti náležite označil, bolo nutné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu